

mene-
a volt.
elesé-
ikerül
tniok.
or fér-
ágból
zeren-
n egy
ent a
meg.
dhöz.
z em-
kime-
egtől.
meg-
ijkát

szá-
eket
nogy
ölál-
ben.

?

yar-

DK.

szá-

lini
mály
rta.
lön.

oan
be-
ol-
ein

et.

SZEMBEKÖTÖSDI. (Lásd a 48. lapon.)

AZ ARANY ÓRA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

FIU bámulva és elvörösödve nézett reá.

— Hogyan? Hisz épen most mondta, hogy ön is szokott szivarozni.

— Ugy van, szoktam, de most nem teszem, mert olyan kocsiba ülünk, a melyre, nézze, föl van írva, hogy »Nem dohányzóknak,« ide pedig azért ültem, mert leányimnak kellemetlen és ártalmas a dohányfüst, kivált ilyen szűk helyen. Ha a leányoktól kért volna engedélyt s ők beleegyeztek volna, akkor tehát én is megengedtem volna.

Irénke és Lottika egészen büszkék lettek, hogy atyjok úgy mutat reájok, mintha már felnőtt hölgyek volnának. Igaz, hogy már nem is voltak egészen kicsiny leánykák s azt is tudták, hogy a fiuk mindig figyelmesek tartoznak lenni a leánykák iránt. Utitársuk zavartan bámult, hol reájok, hol atyjokra, kezében tartva a szivart és a szivartárczát is; felelni akart, de nem tudta mit mondjon s csak akadozva hebegé:

— Furcsa . . . igazán furcsa . . . egy kis szivarfüst . . . valóban . . .

— Valóban nem gyermekeknek való, szólt nyugodtan az öreg ur. És tudja-e, fiatal barátom, ha én volnék atyja vagy nevelője, mit tennék? Ezt a szivartárczát most szépen megkapnám és kidobnám az ablakon.

A fiu ijedten zsebre dugta szivarjait.

— Ne féljen, szólt az öreg ur nevetve, nem teszem, mert semmi jogom hozzá,

nem vagyok sem apja, sem nevelője s mihelyt kilép e kocsiból, rágyújthat, szivarozhat kedvére. De ime már füttyül is a mozdony, állomáshoz értünk, itt átszállhat más kocsiba.

A megzavarodott fiu nem is mondatta ezt magának kétszer, mert most már igazán volt oka, hogy elkivánczozzék innen, látta, hogy a leányok előtt egészen elvesztette a tekintélyét, épen a szivar által, melylyel hivalkodni akart. Mihelyt a vonat megállt, sietett kiszállani. Mikor eltávozott, Irénke félig nevetve mondá:

— Kissé elbizakodott fiu, ugy-e, apácskám?

— Valami nagy ur fia lehet, jegyzé meg Lottika.

— Meglehet, hogy gazdag, felelt az apa, de nem hiszem, hogy igazi előkelő ur gyermeke, mert nagyon neveletlennek látszik. Sajnáltni való, mert a pénz nem teszi őt boldoggá, ha nem tudja magát megkedveltetni az emberekkel.

Tovább nem gondoltak rá, hanem beszélgettek Gábor bácsiról, Csetefalváról, hová már nem sokára megérkeznek. Még csak egy-két állomás van hátra, aztán kiszállanak s még le sem száll a nap, már ott lesznek Gábor bácsinál.

Alig egy óra mulva csakugyan megérkeztek egy kis városhoz, melynél állomás volt. Itt kellett kiszállniok s bérkocsin az alig félórányira fekvő faluba menniök. A mint a vasuti kocsiból kiléptek, a legelső, a kit megpillantottak, az a hetvenkedő urfi volt. Ugy látszik, ő is itt valahol közel lakott, mert igen csinos fogat várt a pályaudvaron, egy czifra egyenruhás inas pedig alázatosan hall-

gatta, miként dorgálja őt szörnyen pattogva az urfi valami semmiségért; azután a vasuti szolgálkával volt baja, úgy hogy ezek alig tudták a többi utasokat kiszolgálni. Végre fölugrott a szép kocsi bakjára, megragadta a gyeplőt, ostort és hajtani kezdett. A tüzes lovak már különben is alig várták, hogy indulhassanak, de a fiu még rájok is vágott az ostorral, úgy hogy szilajul ágaskodva eszeveszetten iramodtak el. Irénke és Lottika ijedten kiáltottak fel, azt hitték, mindjárt darabokra török az a kocsi; atyjokat is meglepte ez a dolog s egy vasuti tisztához fordulva kérdé:

— Kicsoda ez a fiu, hogy ilyen eszelenséget engednek tennie?

— Oh, ezt mi már megszoktuk . . . ez Csetefalvi Aladár, innen a szomszéd faluból. Nagyon rakoncátlan fiu, senki sem bír vele, még a saját édes anyja sem, apja pedig már nem él. Nem igen régen még szegény fiu volt, de nagybátyja, a gazdag Csetefalvi Boldizsár vagy három évvel ezelőtt meghalt és minden jószágát erre a fiura hagyta. Pedig bizony más szegény rokonai is voltak. Azóta Aladár nem fér a bőrbe; se tanítója, se édes anyja nem bírnak vele és azt hiszem, nem is igen akarják semmiben kedvét szegni, azt hiszik, mindent tehet, mert gazdag lesz, ha eléri nagykorúságát.

Irénke és Lottika ezalatt körülnézettek, mintha kerestek volna valakit, aztán visszatértek atyjokhoz.

— Apácska, én azt hittem, hogy Gábor bácsi majd várni fog itt reánk, szólt Irénke. De nem látom sehohol.

— Nem bizony, pedig fogadni mernék, hogy ma reggel maga is csakugyan

gondolt arra, hogy idejön élénkbe, szólt az apa nevetve. De azóta már rég elfelejtette s bizonyosan esodálkozni fog, mikor megpillant bennünket. Amott látok bérkocsit, azt megfogadjuk.

Néhány percz mulva már a kocsiban ültek és megindultak Csetefalva felé. Az ut gyönyörű völgyön vezetett végig, jókora folyó partján, erdős, sziklás hegy-sorok közt, melyek hol összeszorultak, hol messze hátra húzódtak, váltakozva keskenynyé, majd tágabbá téve a völgyet. A mint a völgynek egy ilyen tágabb részébe értek, a hegyek aljában csinos falut pillantottak meg.

— Ez Csetefalva, szólt az apa. Nézzétek, amott a tulsó végén áll a Csetefalviak nagy kastélya, bizonyosan ott lakik a mi mai utitársunk; az innenső végen meg az a csinos uri lak a Gábor bácsi háza, ott fogtok lakni.

A leányoknak nagyon tetszett a szép ház, alig várták, hogy majd közelebről is lássák. Pedig még kissé várniok is kellett, sőt a mire nem is számítottak, — gyalog és nem kocsin jutottak el oda. Pedig kocsijoknak nem történt semmi baja. Hanem mikor már közel voltak a faluhoz, az apa egyszerre fölkiáltott:

— Ni, valóban, az ott Gábor sógor . . . itt sétál a mezőn. Leljük meg itt.

Kiszálltak s a kocsinak meghagyták, hogy a podgyászszal csak hajtson be amoda a házba. Aztán a mezőre indultak.

Csakugyan Gábor bácsi volt ott, mélyen elmerülve valamely fünek keresésébe. Még egy másik öreges, egyszerűen öltözött ember is volt ott. Ez is nagy szorgalommal keresgélt a füben s minduntalan

átnyújtott egy-egy növényt Gábor bácsinak, ki azonban sokszor eldobta, azt mondván:

— Ez nem jó, Ambrus, nézze meg jobban.

Az öreg Ambrus szeliden mosolygott és bölintott a fejével, mint aki nagyon szívesen engedelmeskedik, de szeme olyan furcsán, révedezve nézett, mintha tulajdonképen nem is tudná, mit csinál. Aztán megint csak lehajolt és keresgélt füveket. Így lepték meg őket a vendégek. Mikor Gábor bácsi meglátta őket, eleinte szinte megkövülten bámult rájuk, aztán nagyot ütött a homlokára.

— Csakugyan! Egész nap járt a fejemben valami, hogy ma történni kell valaminek ... a vasúthoz akartam menni! Ejnye no! Isten hozott, kedves sógor ... kedves kis leányaim.

Összeölelgette őket s folyton boszankodott magára, hogy olyan feledékeny. De megnyugtatták, hogy se baj, ide találtak úgy is, a kocsit amott megy előre; most pedig együtt sétálnak be a házba, miközben a leányok kíváncsian nézegették hol Gábor bácsit, kinek zsebei, kezei tele voltak mindenféle füvekkel, hol pedig azt a sajtós arcú öreg Ambrust, ki folyton mosolyogva követte őket. Atyjok ezalatt Gábor bácsival beszélt, a ki igazán nagyon örült kedves vendégeinek s így szólt:

— Aztán nem kell ám félned, kedves sógor, hogy majd itt is úgy járnak a leányok, mint akkor a muzeumban ... azt az egyet soha sem tudom elfelejteni ... maig is röstellem; de itt van ám Zsuzsanna néném, ő majd gondjukat viseli a piczikéknek.

Trénke és Lottika kissé megnehezelték, hogy őket piczikéknek nevezzi, atyjok pedig nevetve mondá:

— Oh, olyasmitől nem féltem őket. Nagy idő mult ám azóta, Trénke és Lottika nem olyan kis gyermekek többé, hanem nagyocskó leányok, kik maguk is tudnak már vigyázni magukra. És ha Zsuzsanna néni kissé öröködik majd fölöttük, teljesen meg leszek nyugodva. Az igazat megvallva, reád nem is bízám őket; sőt meg is hagytam nekik, hogy téged ne zavarjanak tudós munkáidban.

— Persze, persze, igazad van, felelé Gábor bácsi; most egy fűvészeti munkán dolgozom s bizony könnyen megfélemlézem mindenről. Nézd, épen most is füveket gyűjtöttem itt a mezőn az öreg Ambrussal. Igaz! Ambrus barátom, most már menjen szépen haza, ma nem szedünk több füvet.

Az öreg mosolyogva bölintott, de nem szólt semmit, hanem megfordult és lassan elballagott a falu felé.

— Ki ez a furcsa öreg? kérdé Trénke atyja.

— Egy sajnáltra méltó szerencsétlen ember. Hajdan komornyikja volt az öreg Csetefalvi Boldizsárnak; igen derék, becsületes ember. Urával egyszerre érte őket a szerencsétlenség, mikor tüz támadt a kastélyban. Csetefalvi bele is halt, ez a szegény Ambrus pedig meggyógyult ugyan, de nagy agyrázkodást szenvedett s elméje megzavarodott. Nem bánt senkit, nagyon szelid s a ki nyájas hozzá, annak engedelmeskedik, mint a jó kis gyermek. Persze, a faluban vannak durva emberek, a kik bántják, boszantják a szegény sze

rencsétlent, azért nagyon félénk. Ha engemet lát, messziről is siet hozzám, mert tudja, hogy én szeliden beszélek vele s nem bánom, ha körülöttem tölti az időt.

A leánykák nagyon megsajnálják a jó Ambrust.

— Ha találkozunk vele, majd nyájaskodunk hozzá, sugta Irénke Lottikának.

— Igen, és nem fogunk félni tőle, hiszen mondta Gábor bácsi, hogy senkit sem bánt és jól esik szegénynek, ha nyájasan beszélnek vele.

Nem beszélhettek tovább, mert éppen akkor már eljutottak a házhoz és beléptek az udvarra. A tornáczon egy ősz haju, nyájas képű öreg asszony állt, ki azonban éppen most nagyon nyugtalannak és izgatottnak látszott; élénken beszélgetett több eseléddel, kik aztán sietve, mentek a faluba.

— Kedves Zsuzsánna néni, megjöttek a vendégeink, kiáltá Gábor bácsi messziről.

— Tudom, már előre ideért a kocsis. Isten hozott, kedveseim!

Összeesköltötte a leánykákat, atyjukat is, aztán félig tréfásan, félig pirongatva fordult Gábor bácsihoz:

— De már ez mégis szörnyűség, hogy nem mondtad meg nekem jó előre, hogy ma érkeznek meg. Pedig bizonyosan megírták a napot. Tessék! Most szégyenben maradok, nincs semmi készen, ugyanesak szépet gondolhatnak majd rólam kedves vendégeink. Ez borzasztó! Mindjárt itt a vacsora ideje!

— Soh'se busuljon azon, kedves néném, szólta a leánykák atyja jókedvűen. Nem vagyunk mi afféle idegenek, beérjük

akármivel. Aztán ha éppen meggyült a dolog miattunk, hát itt van a két leányom, csak állítsa be őket szépen a munkába és segítsenek.

— Isten meentsen! Még csak az kellene! Tudom én, hogy az ilyen nagyvárosi leánykák nincsenek szokva holmi házi munkákhoz, csak zongoráznak, olvasnak, tanulgatnak.

(Folytatása következik.)

Bözsike tünődése.

(Képpel a 40—41. lapokon.)

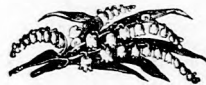
ÓRIÁSI káposzta, —
Ejnye vajjon ki hozta?
Nagy nehezen emelem, —
Őt akkora, mint fejem.

No ki téged ide tett,
Az már erős lehetett,
Évi szakácsné talán,
Vagy az Anna szobalány?

S hozzá — eszem el ne hagyd! —
Még csak nem is magad vagy,
Hoztak ide még sok jót,
Egész ebédre valót.

Mennyi finom jó zöldség,
Hej ha én is főzhetnék,
Olyan izt adnék nekik,
Jobbat király sem eszik.

De azt mondják a nagyok,
Arra még kicsiny vagyok
Másra gondom ne legyen:
Mit Évi főz, megegyem.

NETTIKE BÁNATA.

— Beszélyke, két képpel. —

NETTIKE akkoriban, mikor ez a kis történet megesett, körülbelül tíz éves lehetett. Ha azt akarnátok tudni, hogy milyen volt, azt felelném, hogy egészen az apjára ütött, de mert alkalmazni nem igen ismertétek az apját sem, hát inkább azt mondom, hogy fekete haja, fekete szeme s olyan sötét olajszínű arca volt, mint valami kis cigányleánynak. Ő volt két testvér közül az öregebbik s egy évvel fiatalabb huga. Bettike, a ki egészen az anyjára ütött, annyira különbözött tőle, mintha nem is testvérek lettek volna. Bettike szelíd képű, szőke haju, mosolygó fehér arcú leányka volt, csöndes, míg Nettike hamar föl pattant és szenvedélyeskedett.

A két testvér azonban nagyon szerette egymást és boldogan élt együtt, mignem egyszer hosszú időre válniok kellett. Nettike a tél végén súlyos beteg lett, s mikor végre lassacskán lábadozni kezdett, az orvos azt mondta, hogy mentül előbb ki kell vinni falura, jó szabad levegőre, ott majd megerősödik, ősznél hamarabb pedig ne is hozzák vissza. Ezt a jó tanácsot azonban kissé bajos volt követni, mert Nettike szülei a fővárosban laktak, az apa hivatalnok volt s egykönnyen nem szabadulhatott, a mama sem mehetett el hosszabb időre. Szerencséjére éppen akkor látogatóba jött hozzájuk Róza néni s mikor megtudta, min tanakodnak, így szólt:

— Ha csak az a baj, akkor könnyen segíthetünk. Adjátok hozzám Nettikét, a mi vidékünkön pompás levegő van, én

pedig majd úgy vigyázok a kis leányra, mint a szemem fényére.

Ezt bátran el is hihették, mert Róza néni a legjobb és legkedvesebb nénike volt, a kit csak képzelni lehetett. Csak egyetlen egy fia volt, de az a városban iskolába járt és így Róza néni igazán örült, hogy Nettikét magával viheti: legalább nem lesz oly egyedül falusi lakásában.

— Nem is adom addig vissza, míg olyan piros nem lesz, mint a bazsarózsa, szólt a néni jókedvűen.

Elvitte hát magával Nettikét, ki sokat sirt, mikor jó szüleitől, testvérétől válni kellett, még pedig hosszú időre. De mikor egyszer ott volt a Róza néni csinos falusi házában s a virágos kertben, a mezőn, erdőben sétál gathatott, lassanként, lassanként megvigasztalódott. Gondolt most is sokszor haza, de azért jól érezte magát Róza néninél is, a mi éppen nem volt csoda, mert a nénike szintén tulságosan is kényeztette. A mi pedig egészségét illeti, a miatt bizony pár hét múlva már haza mehetett volna, mert a Róza néni föltételemár beteljesedett, — Nettike olyan piros volt, mint a bazsarózsa. De azért nem küldték haza, mert az orvos azt tanácsolta, hogy jó lesz az egész nyarat ott töltenie. Szülei pedig azzal vigasztalták, hogy a nyár vége felé majd maguk is odajönnek Bettikével néhány hétre, aztán együtt térnek haza a fővárosba.

Ennek Nettike persze nagyon örült s alig várta, hogy megint ölelhessen a jó mamáskát, meg apáskát és Bettikét. Addig is azonban igen jól teltek napjai, kivált mióta a szünidő beköszönt és Jenő, a Róza néni fia hazaérkezett az iskolából.

Most már volt kivel játszani is, Jenő pedig ugyancsak vig pajtás volt, annyira, hogy Nettike néha szinte meg is sokalta. Mert Jenő afféle igazi pajkos diák volt s az iskolában sokféle csintalanságra szokott rá. Nem mintha épen rosszat tett volna, mert azt Róza néni meg sem tűrte volna; hanem meg-megtréfálta Nettikét, ingerkedett vele s a kis leány nem birt vele. De azért haragudni mégsem tudott rá, mert a pajkos fiu már a következő perczben megint megbékítette valami ügyes játékkal.

Ilyeténképen gyorsan mult a nyár s egy napon megjött a levél, mely tudatta, hogy Nettike szülei pár nap mulva megérkeznek. Nettike tapsolt örömeiben, Jenő pedig tréfásan mondá:

— Te örülsz, de képzelem, mamád nem fog örülni, ha meglátja, mennyire elsültél a napon. Oly fekete vagy, mint valami cigányleány, nem is fognak merni megmutatni a városban a sok finom kisaszszony közt.

— Oh persze, felelt Nettike kissé elpirulva. Én mindig olyan fekete voltam.

Harmadnapra kocsi ültek a néni-vel s kimentek a vasuti állomáshoz szülei elé. Ezek meg is érkeztek szerencsésen Bettikével együtt s volt nagy öröm és ölelkezés, alig akart vége szakadni. A szülők gyönyörűséggel nézték Nettikét, ki úgy megerősödött, olyan piros-pozsgás lett, hogy alig lehetett ráismerni, azt pedig akár mesének mondhatták volna, hogy valaha beteg is volt. Mellette most Bettike valóságos sápadt, beteges gyermeknek látszott s kettejük közt most még nagyobb volt a különbség.

Olyan pajkos, ingerkedő ficzkónak, mint Jenő, természetesen mindjárt feltűnt a dolog s alighogy hazaértek s egy kis időre maga volt Nettikével, így szólt hozzá:

— Soha sem hittem volna, hogy olyan gyönyörű kis hugocskád legyen, mint Bettike. Azon már aztán meglátszik hogy nagyvárosi leányka; rólad bizony el nem hinném.

— Nem volna nagy baj, felelt Nettike kissé bosszusan. Hogy te mit gondolsz, azzal nem törődöm, elég az, hogy apácskám és mamám engem épen úgy szeretnek, mint Bettikét.

— No már azt nem hiszem, ingerkedik tovább Jenő. Már az lehetetlen, hogy egy olyan kedves kis czukorkabát jobban ne szeressen mindenki, mint egy cigányleányt.

— Én nem vagyok cigányleány, fakadt ki Nettike. Én apácskámhoz hasonlítok, sokszor mondta.

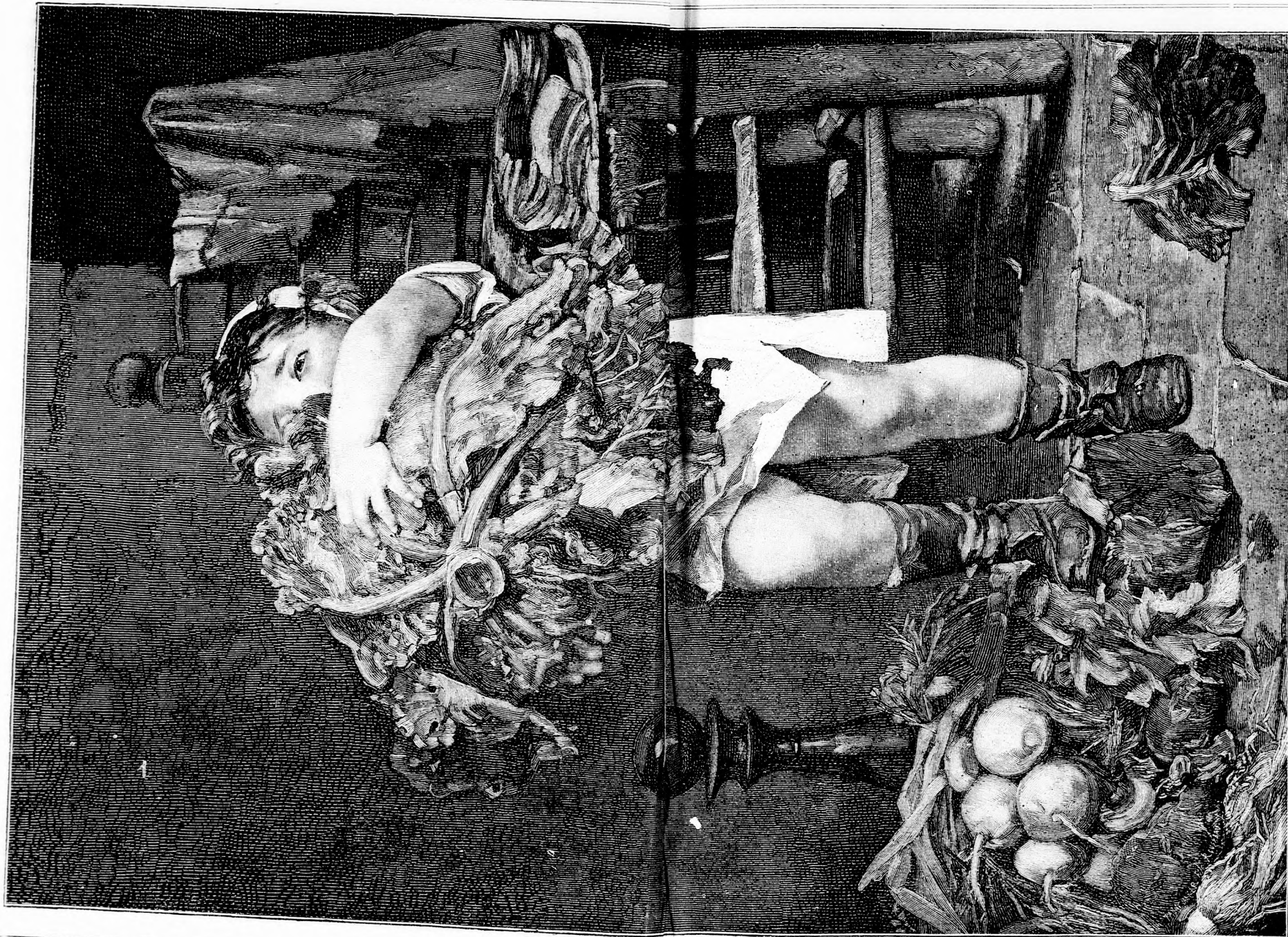
— Azt meghiszem, csak hogy az egészen más. A mi férfinél szép, az leánynál sokszor nagyon rút. Már pedig a szépet mindenki jobban szereti, mint a rútat.

Épen ekkor lépett be a mama és Bettike, mindegyikük egy-egy szép bábuval.

— Nettikém, szólt a mama, vettünk két szép bábút, de azt határoztuk, hogy majd itt ti egyeztetek meg egymás közt, ki melyiket vásárasz. Bettike azt szeretné jobban, a melyik nála van.

— Oh, hát csak tartsa meg, szólt Nettike jószíviuen. Hiszen ez a másik is nagyon szép, talán még szebb.

(Folytatása a 42. lapon.)

BŐSÍKE TÜNÖDÉSE. (Lásd a 37. lapon.)

(Folytatás a 39. laphoz.)

Mikor megint magukra maradtak, Jenő újra módját találta, hogy boszantsa Nettikét.

— Nagyon okosan tetted, hogy a magadét mondtad szebbiknek. Már ugysem segíthetél volna a dolgon. Nem téged kérdeztek először, hanem Bettikét s ő választott kedve szerint, te azt kaptad, a mi maradt.

— Így is jól van, felelt Nettike.

De mégis, maga sem tudta miért, elkomolyodott, boszus lett és a bábut csakugyan nem találta többé olyan szépek. És aztán arra gondolt, hogy Jenőnek mégis igaza van . . . Bettikének engedték a választást, ő vette azt, a melyik neki jobban tetszett. Nettike maga sem vette észre, hogy egy veszedelmes gondolat lopózott ekkor a fejébe, hogy gyanakodni kezdett szülei szeretetében. Még csak kezdődött a baj s ha kissé okosan gondolkodik, elfojthatta volna; de ő hallgatott az okatlan szenvedélyre s nagy bánatot szerzett maga magának.

Másnap a mama, kissé megpihenvén az ut fáradalmaitól, kicsomagolta a magával hozott mindenféle holmit. A leányok és Róza néni is ott voltak, hogy segítsenek mindent szépen berakni a szekrényekbe. Egyszerre jókora katulya került elő a nagy ládából.

— Mi van ebben mamácska? kérdé, Nettike.

— Találd ki, felelt a mama vidáman. Neked hoztam valamit.

Most már persze nem volt nyugta Nettikének.

— Mamácskám, mutassa meg, kedves aranyos mamácskám, most mindjárt mutassa meg! Jaj, mi lehet!

A mama nem akarta sokáig vártni, tehát fölnyitotta a katyulát és szép nyári ruháskát emelt ki belőle. (Lásd a képet a 44. lapon.)

— Jaj de szép! Jaj de gyönyörű! kiáltá Nettike. És ez az enyém?

— Természetesen, ha neked csináltattuk.

Nettike épen, a mamához akart sietni, hogy összecsókolja, mikor Róza néni, ki a ruhát sokáig nézegette, így szólt:

— Hm . . . nagyon szép, de attól tartok, Nettike nem fogja fölvehetni.

— Miért? kérdé Nettike ijedten.

— Mert úgy látom, kicsire szabták, pedig tudod, kedvesem, hogy itt levő ruhádat is mind meg kellett toldani, hogy fölvehessed; nagyon megnőttél és megerősödtél néhány hónap óta.

— Oh, az nem lehet, kiáltá Nettike szorongva. Ennek jónak kell lenni.

— No's, azt mindjárt megtudjuk. Próbáld fel.

Rögtön fel is próbálta s nagy kétségbeesésére tapasztalta, hogy Róza néninek igen jó szemmértéke volt. Nem fért bele a ruhába. Szűk, kurta volt az mindenképen. A mamát is boszantotta a dolog.

— Az a gondolatlan szabónő eltévesztette a mértéket. Most mit tegyünk? Ujdonatuj ruhán segítsünk toldás-foldással?

— No, a baj nem épen olyan nagy. A ruha épen jó lesz Bettikének, tehát adjátok neki. Nettikének pedig másikat

csináltatunk. Van itt a szomszéd városban igen ügyes szabó.

— Igazad van, ez legokosabb.

A mama és Róza néni ebben egészen megnyugodtak és nem is beszéltek többet a dolgról. De nem olyan könnyen vette ám a dolgot Nettike. Könnyek toltak ki szemébe s kiszaladt a szobából, saját szobájába huzódott és ott hangos zokogásra fakadt.

— Jó lesz Bettikének és azzal vége! szólt magában. Minden csak Bettikének... a ruha jó lesz Bettikének, tehát sebj! Oh, ez már mégis szörnyőség! Hát engem már csakugyan nem szeretnek!

Nem hitte igazán maga sem, a mit mondott s haragos kis szívében valami titkos hang azt sugta, hogy vétkezik jó mamája ellen. Hiszen azt mondták, hogy majd másik szép ruhát csináltatnak... Talán hallgatott volna jobb szózatra, ha szerencsétlenségére meg nem lepi Jenő, ki meggondolatlan pajkos fiuk módjára nagy gyönyörüségét találta Nettike kétségbeesésén. Kaczagva mondá:

— No te ugyan szépen megjártad, hahaha! A szép új ruha Bettikének jut... no hiszen különben előre is tudhattad volna.

Nettike még nem akarta magát egészen átengedni a könnyelmű fiu gyanúsító szavai hatásának s hevesen felelé:

— Nem a te gondod. Különben majd kapok én is szép új ruhát.

— A mit a vén kontár csinál itt a szomszéd kis városban? No az szép maskara lesz. Szegény Nettike, igazán sajnálak, hahaha!

Jenő elszaladt, Nettike pedig egészen átengedte magát bánatának. Rettentően szerencsétlennak érezte magát s kezdte teljesen hinni, hogy Jenőnek igaza van, Jenő talán csak tréfál, de eltalálta az igazat... szülei nem szeretik őt annyira, mint Bettikét! És e fölött aztán keservesen sirdogált majd egy óráig és többé nem volt már kedve semmihez. A gyanakvás csuf indulata befészkelte magát szívébe, most már mindent csak ezen át látott. És így aztán mindig több-több okot talált a szomorúságra. Mamája észrevette, hogy valami baja van, kérdezte, nem beteg-e? De Nettike csak a fejét rázta.

Harmadnap kirándulást terveztek a vidék egyik szép pontjára, hol Nettike már többször volt a nénivel. Még egy ismerősük ígérte, hogy eljön kocsijával s akkor mindnyájan elmehetnek két kocsin. De reggel levél érkezett, tudatva, hogy ismerősük hirtelen beteg lett s kocsiját sem küldheti, mert orvosért a városba küldte.

— Egy kocsira pedig mindnyájan föl nem férünk, szólt a néni. Most mit tegyünk?

— Nem nagy baj, szólt Nettike mamája. Én itthon maradok, te pedig kikocsizol férjemmel, Bettikével és Jenővel. Nettike már úgy is többször volt ott, őt nem érdekli annyira.

Máskor Nettike azt mondta volna, hogy ez nagyon természetes, de most mindjárt csak az jutott eszébe, hogy ime, vele nem törődnek, csak Bettikével. Ezt már nem bírta elviselni. Szobájába szaladt, hol senki sem látta s ott kétségbeesetten a földre vetette magát és úgy zokogott. A készülődésben nem igen gondoltak reá,

csak a pajkos Jenő fedezte fel, hol van, akarta boszantani. Előkereste bábuját, mit csinál. Bucsuzóul még egyszer meg; oda vitte Nettikéhez s így szólt:

... SZÉP RUHÁT EMELT KI. (Lásd a 42. lapon.)

— Szegény Nettike, sajnállak, de nem segíthetek rajtad. Hanem hoztam neked egy kedves játszótársat, azzal elmulathatsz

egész nap, míg mi oda leszünk. És ha egész nap itt akarnál sirdogálni, adok neked az utra való elemőziámból is.

E
süteme
latosar
ményt

—
nevetv
gitség.

—
Ugy v
megele
neki s
lesz.

—
É
dett é
hogy m

bábuját,

Elővett zsebéből egy darab mandulás süteményt s oda nyújtotta. Nettike indultatosan földhöz vágta a bábút is, a süteményt is.

— Ez sem vigasztal meg? szólt Jenő nevetve. Akkor hát nincs számodra segítség.

Ezzel Jenő nevetve távozott, Nettike pedig tovább zokogott, mignem végtére beleunt. Nagyot sohajtva fölkel, letörölte könyeit, körülsétálta a kertet, aztán bement a mamához, kit furesa kis ruhácska varrásánál talált.

— Mi lesz az, mamácskám? kérdé.

... NINCS SZÁMODRA SEGÍTSÉG.

— Egy szép kis ruha a te bábudnak. Ugy vettem észre, hogy nem vagy egészen megelégedve a bábuddal. Csinálunk hát neki szép ruhácskát, meglásd milyen szép lesz.

— Oh, milyen jó vagy, mamácskám! És titkon egy kis lelkiifurdalást kezdett érezni, hogy a mamáról azt hitte, hogy nem szereti. Kissé vidámabban maga

is hozzáfogott a varráshoz, mikor a cseléd egy nagy katulyával lépett be.

— A városból a szabó hozta, mondá.

— Csakhogy elkészült végre, szólt a mama. Már tegnapira ígérte. Nettikém, nyisd fel, a tied.

— Az enyém? És micsoda?

Sietve és kíváncsian bontotta fel s gyönyörű ruhát talált a katulyában, még

És ha
lok ne-

sokkal szebbet, mint a mely Bettikének jutott.

— Oh mily szép! És ez igazán az enyém?

— Természetesen! Hiszen a másik a Bettikéé lett s akkor mindjárt mondtam, hogy te majd mást kapsz helyette. Ez, remélem egészen jól fog állani.

Nettike alig tudott szólani, részint az örömtől, részint a lelkifurdálástól. Hogy is tudott csak gondolni is olyan rosszat kedves mamácskáról! És ha Bettike most mulat a kiránduláson, az nem nagy dolog. De még erre sem gondolhatott többé, mert a mama így szólt:

— A szép ruhára szükséged is lesz, mert holnap velem jössz egy nagyobb kirándulásra, Zsiga bácsiékhoz. Bettike már volt e nyáron Bettikével s akkor megígérte a bácsinak, hogy később majd mi ketten is elmegyünk. Innen nincs nagyon messzire.

Nettikének szinte elállt a lélekezete, aztán hirtelen a nyakába borult a mamának és az örömtől, megbánástól zokogva mondá:

— Mamácskám, kedves mamácskám oh bocsáss meg, én olyan nagyon rossz voltam!

És őszintén elmondott mindent, hogy engedte magát a Jenő rossz tréfái által szülei iránt bizalmatlanságra, gyanakvásra ragadtatni. A mama megcsókolta s lomolyan mondá:

— Jenő nagyon gonosz tréfát űzött, láthatta, hogy fájdalmat okoz neked. De te is, édes leányom, okulj és ne feledd, hogy a kinek igaz szeretetéről meggyőződ-

tél, arról holmi hiábavaló fecsegés miatt nem szabad rosszat gondolnod és ha aggodalmad támad, bizalommal kell hozzá fordulnod.

Mire az apa a többiekkel visszatért, Nettike már a régi vidám leányka volt ismét s a busulás sora Jenőre került. Mert az ő mamája, mikor megtudta a történeteket, nem vette tréfára s nagyon szigorúan megmagyarázta neki, milyen gonosz dolgot cselekedett. Jenő maga is belátta és megfogadta, hogy ilyen tréfát soha sem űz többé. Nettikétől pedig őszintén bocsánatot kért.

Nettike szívesen megbocsátott s aztán vidám boldog napokat töltöttek együtt.

A FURFANGOS GÓLYA.

— Mese. —

GYSZER egy gólya, a mint eleséget keresett, egy szép kis tóhoz jutott, mely tele volt halakkal.

— De sok jó falat van itt együtt! szólt magában a gólya. De úgy látom, a tó mély, nem igen mehetek messzire a vízbe, azok az ostoba halak meg, mihelyt meglátnak, elbujnak előlem a mély vízbe. Hogy juthatnék hozzájuk?

Gondolkozott s végre kitalálta a módját. Odament a tó partjára, beállt a vízbe és nyugodtan nézte az uszkáló halakat. Egy öreg hal azonnal intette a fiatalokat, hogy közel ne menjenek, mert ez veszedelmes ellenség. De a gólya épen nem látszott valami veszedelmesnek. Ha valamelyik meggondolatlan halacska közelre jutott is, a gólya nem kapott utána, hanem sóhajtott és szánakozva mondá:

— Szegény halacszkák! Milyen kár lesz értök.

Az öreg hal, a mint ezt hallotta kissé közelebbre uszott s kérdé:

— Miért sajnálsz te minket, gólya koma? Jó dolgunk van nekünk itt, míg te meg nem kaparíthatsz.

— Szegény halacszkák! ismétlé a gólya. Ti éntőlem féltek, pedig tudhatnátok, hogy én nem vagyok ellenségetek. Igaz, régente én is sok halat fölfaltam, de a bölcs bagoly megmagyarázta, hogy csuf dolog ez. Azóta csak füvecskén élek. Hiszen látod, hogy itt már akárhányat bekaphattam volna közületek, de nem tettem. Nem is teszem soha, mert megfogadtam, hogy régi bűneim helyrehozásául jó barátja leszek minden halnak. És azért sajnállak titeket, mert az imént, a mint ama ház mellett elröpültem, láttam, hogy ott a gazda hálót készít és ide készül jönni, hogy összefogdosson mindnyájatokat.

Megijedtek a halak s tanakodtak, mitévők legyenek, de semmit sem tudtak kisütni. A tóból kí nem mehettek, mert a szárazon nem tudtak járni. Végre ismét megszólalt a gólya:

— Tudnék én rajtatok segíteni. Ismerek amott a hegyek közt egy szép kis tavat rejtett helyen, úgy hogy senki sem talál reá. Ha akarnátok, én egyenként mindnyájatokat átvinnélek oda. A számba foglak és odaröpülök veletek.

Az öreg hal még mindig nem bizott egészen a gólyában, de mert nagyon meg volt ijedve, végre így szólt:

— Szeretnék én előbb magam meggyőződni, hogy igazat beszélsz.

— Oh, az a legkönnyebb. Elviszlek téged oda, körülnézesz a tóban, aztán visszahozlak és elmondod a többieknek, mit tapasztaltál.

Ebben megegyeztek. A gólya csőrébe fogta a halat, oly gyöngéden, vigyázva, hogy semmi baja sem lett. Elröpült vele messze a hegyek közé s letette egy szép kis tóba. Az öreg halnak nagyon tetszett az új lakás. A gólya aztán vissza vitte a régi tóba s itt az öreg hal elmondta, hogy minden úgy van, a mint a gólya mondta, bizhatnak benne, át kell költözni a másik tóba.

A gólya tehát megkezdte a halak átkölttetését. Csakhogy ekkor már egészen másképp végezte a dolgot. A mint egyet a csőrébe kapott, nem röpült a másik tóhoz, hanem a saját fészkéhez és ott jóízűen megette a halat. Aztán visszament a tóhoz és elbeszélte, milyen jól érzik magukat azok, a kik már az új lakáson vannak. A szegény halak nem is sejtették, mi történik igazán, arra nem volt módjuk, hogy megtudják, mi történt azokkal, a kiket a gólya már elvitt. És ekkép a gólya lassanként valamennyi halat a csőrébe kapta s több napon át pompásan élt, míg nem az utolsó halacszkát is megette. Ekkor már nem maradt a tóban senki más, csak egy öreg rák. A gólya végre ezt is unszolta, hogy költözzék át amoda az új tóba.

A vén rák már rég gyanakodott, hogy nincs rendjén a dolog, de nem akart egyedül maradni a tóban. Hanem az átköltözésnél így szólt:

— Tudod gólya barátom, engem nem foghatsz a csőrödbe, mert kemény a

héjam. Majd én az ollómmal a nyakadba fozogom.

A gólya ráállt és arra számított, hogy majd valami kemény kőre leejti a rákot, ennek kemény pánczéla összetörik és akkor megeszi. De a ráknak is volt esze. Mikor a gólya fészkéhez értek, a rák látta a sok halasontot s mindjárt tudta hányadán áll a dolog.

— Most rögtön vigy vissza régi helyemre, mondá, mert különben megfojtalak.

És ollójával oly erősen összeszorítá a gólya nyakát, hogy a gólya látta, hogy ez nem tréfa. Akarva nem akarva visszarpült a tóhoz, de mikor a víz fölé értek, a rák hirtelen összeszorította ollóját, ugy hogy a gólya a mély vízbe esett. A rák még itt sem ereszté el, csak mikor látta, hogy a gólya már megfult.

— Ravasz gonosz voltál, de meglakoltál épen ravaszságod által, szolt a rák, és visszamászott régi lakására a víz fenekén.

SZEMBEKÖTŐSDI.

(Játék.)

(Képpel a czimlapon.)

Fiuk, lányok mind.

*Olvassuk ki hamar csak,
Ki legyen köztünk a vak.*

Egy fiu.

(Elkezdi önmagán a kiolvasást, azután sorra megy s minden szóagnál egy egy játszóra rámutat.)

*Egy a kettő, három a négy
Te vagy az öt, vak te légy.*

(A kire a »légy« szó esik, annak szemét beköti.)

Fiuk, lányok mind.

(Körülugrálva az őket megfogni akaró »vak«-ot.)

*Jaj be nagy itt a setét.
Bekötöttük a szemét.*

*Szegény vak semmit se lát,
Rajta vaksi fogj meg hát!*

(Ezt mindaddig ismétlik, míg a »vak« valakit megfogott, egyszerre nem fog. Ha a »vak« valakit megfogott, egyszerre mindenkinek el kell csöndesedni.)

Vak.

*Megfogtalak ugy-e most,
Mondd meg nekem azt te most,
Mít kakukkol a kakuk,
Máskép neved Habakuk.*

A megfogott.

(Elcaltoztatott hangon, hogy a vak rá ne ismerjen.)

*Kakukkolja a kakuk:
Te neved a Habakuk,
Ha nem Habakuk neved
Találd ki az enyimet.*

Vak.

*Bár nekem nap nem ragyog,
Mert csak szegény vak vagyok
Mégis tudom az egyet,
Hogy . . . . . a te neved.*

(A kipontozott helyre annak a neve jön, a kinek a »vak« a megfogottat hiszi. Ha helyesen találta el, akkor szeméről leoldják a kendőt s annak a szemét kötik be, a kinek nevét kitalálta. A játék most a verstül »Jaj be nagy itt a setét« — újra kezdődik.)

BETÜREJTVÉNY.

r r r r r r r r $\frac{Z}{P}$ I I I I I I I OTT

Jótekonyság.

A szegény gyermek-kórház javára adakoztak még:

Farkas Elza 20 kr. — Szakady Etelka 20 kr. — Vácsi Margit 1 frt. — A már eddig kimutatott 628 frt 36 krral együtt összesen 629 frt. 76 kr.

Az **Ég** áldása legyen a kegyes kis adakozókon.

Forgó bácsi.